

af Staden, hvorefter da Præsidentfabet, som bor i Kristiansted, efter et Skjøn, eller efter hvad man i Almindelighed antager, anslaaer Staden til en Million Kr. Det er efter min Formening en deilig Rebelighed den. Vi se altsaa, at Guvernøren ikke har paalagt Præsidenten, inden han forlod Den den 5te Oktober, at han hurtigt mulig skulde foranledige saadanne Taxationer, men det dog antages for givet, at han først er kommen i Lanfer om det, da han var kommen tilbage til St. Thomas, thi ellers havde Præsidentfabet formentlig skrevet før den 15de Oktober til Underdommeren i Frederiksted. Deri er altsaa antydet, paa hvilken Maade den øverste Styrelse regjeres. Men naar vi nu komme til Præsidentfabet's Skrivelse, saa venter den 17 Dage paa Svar fra Frederiksted. Frederiksted og Kristiansted ligge tre smaa Mil fra hinanden med gode Landeveie imellem, store Afstand er der ikke mellem disse to Byer. Vi kunne blive paa Møen med Hensyn til Afstanden; de to nævnte Byer ligge omtrent saa langt fra hinanden, som der er fra Stege ud til Klintholmshavn. Altsaa i Løbet af en Maaned har man brevvevlet mellem St. Thomas og St. Croix, og saa faae vi denne skjønsvise Dpgjørelse. Tror nu den ærede Minister, at han efter dette kan imponere os med et Telegram fra Guvernøren? Med Hensyn til Regulativerne — det er Spørgsmaalet Nr. 11 — da er det delvis besvaret, og der vil jeg sige, at med Hensyn til den Feil, der ligger, maa jeg hævde, at Rigsdagen selv er medansvarlig. Naar der er sagt i Loven af 25de Februar 1876: Senest 3 Aar efter Sufferfabrikationens Igangsaetelse skulde Regulativerne være hævdede, saa kan man ikke bagefter komme og sige: Hvorfor ere de ikke hævdede 6 Maaneder efter, at de ere satte i Værk. Der maa Lovgivningsmagten tage sin Part til alle Sider. Jeg veed ikke, om det er rigtigt, hvad der ellers er berettet, og hvad maasse der er berettet flere end mig, at Guvernøren personlig har forsøgt at faae Vedkommende til at foretage en Forandring i dette Forhold i Side, men at Kolonialraadet har modsat sig det. Dette vedkommer ikke mig, Ministerens Svarskrivelse i denne Henseende ligger jo for, og der skal jeg ikke sige Andet end, at man ikke bagefter kan sige, at det er Regjeringens Skyld, at dette Forhold ikke er forandret. Et kunne vi gjøre lige overfor dette Forhold, og det er, at vi kunne stille de Foranstaltninger, der nu skulle træffes, paa Forudsætningen af, at Regulativerne ophøre inden en saadan Frist. Det kunne vi være fuldt berettigede til, men fuldt berettigede til Klage over det Forbigangne tror jeg ikke, at vi ere. Der er imidlertid Nok at klage over endda. Ved disse Antydninger har jeg altsaa begrundet, hvilken vor Stilling er til § 2. Vi kunne paa det, der foreligger, hævde styrke denne raadne Tilstand, der er tilstede, aldeles bortset fra Opstanden i Oktober, eller understøtte

et baade i Princip og i praktisk Henseende forkasteligt Understøttelsessystem. Derfor ere vi imod § 2. Nu have vi tilladt os i vor første Betænkning at opstille de Spørgsmaal, som findes under Nr. 1, 2, 3 og 4, jeg kan gjerne tage det 5te med. Man vil se, at disse Spørgsmaal havde til Hensigt fra vor Side at faae nye Rebe paa, ikke i almindelige Træk — thi deri har den ærede Ordspører Ret, vi have ogsaa udtrykkelig udtalt i Betænkningen, at vi i almindelige Træk havde det saaledes, at vi ved at dividere kunde komme til et Facit, der var nogenlunde tilstrækkeligt som et almindeligt Facit, — men for at komme til specielt at kunne sige: Saaledes staa vi engagerede fra Statens Side i de og de Landeindomme i St. Croix, saa store ere disse Eiendomme, og den og den Pris kan man antage, at de ere værd efter de senere Salg. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet under Nr. 1. Dernæst have vi søgt Dplysning med Hensyn til de usikkre Forbringere's Beløb, der hidrøre fra Eiendomme og ere gaaede over paa Personer, vi kunne sige hidrørende fra de samme Eiendomme, og om de Beløb, der ere gaaede bort fra usikkre Forbringere til Forglemmelse som „uerholdelige“ Beløb. Foruden deri Maade, hvorpaa Staten er engageret i disse Eiendomme, hvilede der ivoigt en saadan Prioritetssgjæld paa disse, og Eiendomsforholdene ere saadanne, at efter saadanne skematiske Dplysninger kunde vi have lagt det for Folkethinget lige saa nær, som vi kunde have lagt det, hvis det havde været 20—30 Proprietærer her i Landet, at det vilde være aldeles usforvarligt, eller maasse for enkelte Tilfælde forsvarligt, alt efterform Dplysningerne ere, at fortsætte med at levere disse Personer paa disse Eiendomme efter den Historie, som disse Personer og Eiendomme have haft, noget omhelst Beløb trods alle Telegrammer. Vi have desværre ikke faaet fuldt ud Besvarelse af disse Spørgsmaal, men jeg paaskjønner det, Ministeriet har givet os; ved forøget Arbejde fra vor egen Side have vi kunnet skaffe et nogenlunde taaleligt Billede af hele denne Sag. Jeg indbrømmer ivoigt ikke, at det tredje Spørgsmaal er af den Beskaffenhed, at man behøver tildels at gaa til Bestinden for at faae det besvaret; man maa antage, at det er et Spørgsmaal, hvorpaa man overhovedet maatte kunne vente, at Centralbestyrelsen har Besvarelsen rede, naar den ellers har sit Bogholderi i den Orden, som man ivoigt maa antage. Imidlertid kan det være, at der er kommet saadanne Forvekslinger ind i Bestyrelsen gennem de forskellige Forandringer i Lovgivningen, at der deri kan ligge nogen Undskyldning, men derved skal jeg ikke nærmere opholde mig. Jeg skal kun gjøre en lille formel Bemærkning. Naar der staa i en af Besvarelserne, at nogen særlig Konto for „aldeles usikkre Forbringere“ føres ikke, saa skal jeg bemærke, at saaledes kaldes Kontoen i samtlige Finantslove, og saaledes kaldes den ogsaa i samtlige Stats-